

ת"פ 9710/10/14 - מדינת ישראל נגד ר ה

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 9710-10-14 מדינת ישראל נ' ה(עציר)

בפני כב' השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם ר ה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יסמין נוי

ב"כ הנאשם עו"ד עידו רז

הנאשם בליווי שב"ס

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות של תקיפת בת זוג, בניגוד לסעיף 382 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ואיומים בניגוד לסעיף 192 לחוק.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בתאריך 24.9.14 בשעה 3:00 לערך, שב הנאשם אל ביתו כאשר הוא תחת השפעת אלכוהול ונכנס למיטתו. אשתו, המתלוננת ה ב ה דרשה מהנאשם מספר פעמים נוכח מצבו לעזוב את הבית, תוך שהדפה אותו מהמיטה ומשכבה בשיערו. או אז אחז הנאשם בידה והכה את ידה באמצעות שלט הטלויזיה, ובתגובה נשכה המתלוננת את ידו. בסמוך לכך התקשרה המתלוננת אל המשטרה, אולם הנאשם ניתק את השיחה. משחייגה בשנית, משך הנאשם את מכשיר הטלפון מידה ודחף אותה. בהמשך, בקומה התחתונה של הבית, התיישב הנאשם על גבה של המתלוננת, תוך שהוא ממשיך למשוך את מכשיר הטלפון מידה, ומאיים עליה כי יחכה לשוטרים, ויכה אותה במכת אגרוף למולם.

ראיות לעונש וטיעוני הצדדים

3. יצויין כי המתלוננת פנתה לבית המשפט בטרם מועד הדיון שנקבע בתיק זה, וביקשה לרחם על הנאשם. היא כתבה כי הנאשם הינו אב נהדר, אדם טוב, כי הוא אינו מסוכן, וכי היא שהחלה בדחיפתו באותו ארוע.

מכתב זה היה, לדברי ב"כ המאשימה, בין שיקולי המאשימה לתיקון כתב האישום וההגעה להסדר, בשל קשיים ראייתיים.

המתלוננת אף העידה מטעם ההגנה כעדת אופי. היא העידה כי היא והנאשם הינם בני זוג שנים רבות, וכי הנאשם הוא אב מדהים לדבריה לבתם המשותפת בת ה-16, ולילדיה ונכדיה שלה מנשואים קודמים, תומך ומטפל בהם לאורך שנים. לפיכך ביקשה כי ישוחרר באופן מיידי ממעצרו.

בחקירה נגדית באשר למצבה הרפואי השיבה המתלוננת כי היא סובלת מבעיות בגב בגין עברה ניתוח משמעותי, היא נוטלת תרופות, מוגבלת בפעולותיה בבית ואינה מסוגלת לפעילות גופנית. בשל מצבה, נהג הנאשם לסייע לה להתקלח. היא העידה כשהיא ישובה בכיסא גלגלים חשמלי.

עוד אישרה המתלוננת בחקירה נגדית כי לאחר הארוע נשוא כתב האישום הוצא כנגד הנאשם צו הרחקה ממנה.

4. **ב"כ המאשימה** טענה כי במעשיו פגע הנאשם בערך החברתי המוגן של זכות האדם לביטחון ולהגנה על שלומו וגופו, במיוחד בתוך כותלי ביתו.

ב"כ המאשימה עמדה על כך שנוכח מגבלותיה הפיזיות של המתלוננת והיותה ישובה על כסא גלגלים, לא ניתן להתייחס לארוע כאל אירוע אלימות הדדי. כן טענה כי על גזר הדין להרתיע את הנאשם ואת הציבור.

המאשימה עמדה על עברו של הנאשם, אשר אף כי הוא ישן, הרי שהוא נושא הרשעה ברצח בתו ואשתו משנת 1982.

נוכח מכלול השיקולים טענה המאשימה כי מתחם העונש הראוי בנסיבות תיק זה הינו בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד ל-12 חודשי מאסר, ועתרה להשית על הנאשם עונש שאינו ברף התחתון של המתחם, לצד מאסר על תנאי וקנס. נוכח עמדת המתלוננת, לא עתרה המאשימה לפיצוי.

5. **ב"כ הנאשם** טען כי כתב האישום אינו מתאר אלימות ברף הגבוה אלא אלימות הדדית ברף הנמוך, שכן עובדות כתב האישום מגוללות מסכת אירועים במסגרתה המתלוננת נטלה חלק פעיל באירוע האלימות, והנאשם הגיב למעשיה המתגרים. כן נטען כי המתלוננת כלל לא נחקרה באזהרה, ולפיכך עסקין באכיפה בררנית.

נטען כי המתלוננת אינה אישה כנועה, אלא מי שפנתה למשטרה ולבית המשפט על מנת להוציא צו הרחקה כנגד הנאשם, וכי לא נגרם לה כל נזק.

עוד נטען, כי במידה וכתב האישום היה מייחס לנאשם מלכתחילה אך את הארוע בו הודה, לא היה הנאשם נותר במעצר, שכן כאשר נעצר תחילה אך בשל אירוע האלימות הוא שוחרר בתנאי הרחקה.

נטען כי השהייה במעצר קשה לנאשם בן ה-62, הן בהיבט הנפשי והן בשל הריחוק ממשפחתו, בפרט לאור העובדה שעברו הפלילי נחשף לראשונה בפניו בתו בת ה-16 בעקבות ההליכים בתיק זה.

עוד נטען כי מאז ששחרר ממעצר בגין עבירת הרצח בשנת 95' הנאשם לא נעצר שוב ולא נפתח כנגדו כל הליך שעניינו אלימות, הנאשם השתקם ועבר תהליך ארוך, ובטרם נעצר עבד כמטפל בקשישים.

בנוסף, מדובר במי שהודה וחסך זמן שיפוטי.

נוכח המתואר לעיל, נטען כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין שירות לתועלת הציבור לבין חודשי מאסר בודדים לריצוי בעבודות שירות, ולפיכך עתר ב"כ הנאשם להסתפק בימי מעצרו של הנאשם.

6. **הנאשם** טען בדברו לעונש כי הוא מצר על שאירע. הוא טען כי עבר דרך ארוכה שכן הוא התקשה בעבר לקבל את עצמו, ואך לאחר טיפול פסיכולוגי ממושך ותהליך ארוך שעבר הצליח להתגבר על תחושותיו. הוא ציין כי הוא נמצא כחודשיים וחצי במעצר, וכי המעצר גדע את התהליך והעלה בו זיכרונות מימים עברו עימם קשה לו להתמודד. כן הוסיף כי בתו בת ה-16 זקוקה לנוכחותו ותמיכתו.

דין

7. עקרון ההלימה הינו העיקרון המנחה בהתאם לס' 40ב לחוק. בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, במידת הפגיעה באותם ערכים, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

8. **הערכים החברתיים** אשר נפגעו בעקבות מעשיו של הנאשם הינם הזכות לביטחון ושלמות גופו של האדם, הזכות לכבוד, לתחושת בטחון ולשלמות נפשו של הפרט.

הפסיקה עמדה רבות על החומרה שבעבירות האיומים והאלימות, על כך שהאלימות פושה בחברתנו, ועל הצורך בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שנוקט באלימות, בפרט כאשר מדובר באלימות בתוך המשפחה.

כך, נקבע ברע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל:

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה".

וכן בע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל:

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח".

9. **באשר לנסיבות ביצוע העבירה** בהתאם לס' 40ג' לחוק, הרי שהנאשם שב לביתו כאשר הוא נתון תחת השפעת אלכוהול, ועל אף שהמתלוננת ביקשה ממנו מספר פעמים לעזוב את הבית, הוא לא עשה

כן. אכן, מכתב האישום המתוקן עולה כי המתלוננת היא שדחפה תחילה את הנאשם ומשכה בשערו, ואולם הנאשם לא הסתפק בכך שהיכה אותה באמצעות שלט הטלויזיה, אלא ניתק את שיחתה אל המשטרה, ובהמשך, במקום אחר בבית התיישב על גבה.

ההגנה הגישה לעיוני מספר גזרי דין במסגרתם התחשבו בתי המשפט בטענה של אכיפה בררנית. אלא שכאשר עסקינן במתלוננת המוגבלת באופן פיזי כמתואר לעיל, מתלוננת אשר ישובה על כיסא גלגלים וזקוקה לעזרת הנאשם ברחצה ובפעילויות נוספות, לא ניתן לקבל את הטענה כי מדובר באלימות הדדית ובאכיפה בררנית. בשום לב ליכולותיהם השונות עד מאד של שני המעורבים בארוע - אין המדובר בכוח פרופורציונלי כאשר נאשם זה מתיישב על גבה של המתלוננת.

באשר לתוכן האיום, הרי שהוא לכאורה אינו ברף הגבוה של עבירות האיומים, שכן האיום התייחס לפגיעה באמצעות מכת אגרוף "בלבד". ואולם העובדה כי הנאשם איים כי יעשה כן לאחר שימתין לבוא השוטרים, ואז יכה את המתלוננת למולם, מלמדת כי מדובר בנאשם שאין לו מורא מהחוק בכלל, ומהגורמים האמונים על אכיפתו בפרט.

זאת באופן כולל, ובפרט כאשר מתייחסים לעברו של הנאשם, בו אדון להלן. כאשר נאשם הספציפי שלפניי אינו מאפשר למתלוננת להזעיק את המשטרה, הרי שהדברים חמורים במיוחד.

נוכח המפורט לעיל, הרי שמידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית, אף אם לא ברף הגבוה.

10. הענישה הנוהגת בנסיבות דומות:

א. ברע"פ 1293/08, **אלכסנדר קורניק נגד מדינת ישראל**, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירת איומים כלפי בת זוגו, ונידון לשנת מאסר בפועל.

ב. בעפ"ג (מחוזי מרכז) 52083-12-10 **מנחם קפש נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של איומים כלפי בת זוגו, ונידון ל-7 חודשי מאסר בפועל, ולהפעלת מאסר מותנה בן 9 חודשים, כך שסך הכל נידון הנאשם ל-9 חודשי מאסר בפועל.

ג. בעפ"ג (מחוזי מרכז) 28500-08-14 **אשתה טלה נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בשתי עבירות איומים כלפי בת זוגו, ונידון ל-9 חודשי מאסר בפועל.

ד. בת"פ (שלום רמלה) 44270-05-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בעבירות של תקיפת בן זוג, איומים והפרת צו שנועד להגן על אדם. מדובר באדם ללא עבר פלילי אשר ניתן בעניינו תסקיר חיובי, ולפיכך בית המשפט הסתפק בימי מעצרו, כחודש מעצר, וכן גזר עליו 6 חודשי מאסר על תנאי וצו מבחן.

ה. בת"פ (שלום ת"א) 40102-11-10 **מדינת ישראל נ' יניב חסקל**, הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים, ונידון ל-6 חודשי מאסר על תנאי.

11. לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, ובהתאם לסעיף 40יג לחוק, לפיו יש לקבוע מתחם ענישה אחד בגין אירוע אחד אף אם האירוע כולל מספר עבירות, אני קובעת מתחם עונש הולם שהינו בין מאסר מותנה ל-9 חודשי מאסר.

12. **בגזירת העונש בגדרי המתחם** יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. כאמור, הנאשם בפניי הודה, לקח אחריות על מעשיו, והביע חרטה.

המתלוננת והנאשם התמקדו בדבריהם לעונש בפגיעה במשפחתם נוכח מעצרו של הנאשם, המתלוננת עתרה כאמור לשחרורו, ולא ניתן להתעלם מכך.

מנגד, מעל הארוע כולו מרחפת העננה הקשה מנשוא בדמות הרצח הנורא שביצע הנאשם בשנת '82, עת רצח אתאשתו ובתו בת ה-5.

לפיכך, מסוכנותו הרבה של הנאשם אינה מסוכנות בכח, אלא מסוכנות שכבר באה לידי ביטוי בפועל באופן החמור והמתועב ביותר האפשרי. לעובדה זו משקל משמעותי, שכן כאז כן עתה, העבירות אותן ביצע הנאשם נעשו בין כותלי ביתו ומשפחתו.

יצוין בהקשר זה כי לא התבקש תסקיר אשר יכול היה לאשש את טענותיו של הנאשם בדבר שיקומו והעדר מסוכנותו, אם כי איני מתעלמת מהעובדה כי במשך שנים ארוכות חי עם המתלוננת מבלי שנקט נגדה לדבריה אלימות כלשהי.

בנסיבות הכוללות, על דברי החרטה של הנאשם, ועתירת המתלוננת לשחרורו, להתפרש במשנה זהירות. בשקלול המפורט לעיל מצאתי כי יש להטיל על הנאשם עונש המצוי ברף התיכון של המתחם, ולאזן זאת במאסר מותנה משמעותי ומרתיע.

13. אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר, החל מיום מעצרו 1.10.14, ובניכוי ימי המעצר מתאריך 24.9.14 ועד 28.9.14.

ב. שנה מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות.

ג. קנס בסך 2500 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים שווים ורצופים, באחד לכל חודש, החל מיום 1.2.15. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, יעמוד הקנס כולו לפירעון מיידי.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ט כסלו תשע"ה, 21 דצמבר 2014, בנוכחות הצדדים.